

tázal se předseda zapisovatele, co mu obhájce říkal, a tu pravil zapisovatel, že ho žádal, by dodatečně do protokolu napsal, že za Jana H-a ohlašuje zmateční stížnost. Předseda však nesvolil, by to bylo dodatečně do protokolu přijato, ano se ohlášení opravného prostředku nestalo před soudem, nýbrž soukromě zapisovateli, a ještě k tomu v době, kdy líčení proti Janu H-ovi bylo již dávno skončeno a bylo již jednáno o jiné trestní věci. Poněvadž podle §§ 284, 294 tr. ř. jest zmateční stížnost i odvolání ohlásiti »u sborového soudu první stolice« — nikoli šeptem zapisovateli po přelíčení — a jiné ohlášení zmateční stížnosti a odvolání v zákonné třídní lhůtě se nestalo, — byl postup předsedy hlavního přelíčení správný a jest rozsudek nalézacího soudu ohledně Jana H-a pravoplatný.

V souzeném případě bylo podněcováno ke zločinu přípravy úkladů a k vojenskému zločinu vzpoury, tedy ke zločinům zvláště nebezpečným, a proto souzený případ vyžaduje, by bylo použito § 29 zákona čís. 50/23 a by byl uložen kromě trestu na svobodě i trest peněžitý, by tak byla účinnost trestu zaslouženě zvýšena.

Čís. 3919.

Nevyhovění žádosti o zřízení zástupce chudých (§ 41 odst. 3 tr. ř.) nezakládá zmatek (§ 281 čís. 3 tr. ř.).

Trestní řád nezná formální břemeno průvodní; není na obžalovaném, by prokázal svou nevinu.

Hledíc k zásadě oficiálnosti a materiální pravdy, musí se soud sám z povinnosti úřední starati o to, by byly vyšetřeny a zjištěny skutečnosti pro rozhodnutí důležité, a nemůže obžalovaného odsouditi, pokud nenabyl přesvědčení o jeho vině v příčině všech skutkových znaků trestného činu.

Zpronevěry se nedopouští již ten, kdo nemůže prokázati, že s věcí svěřenou bez své viny podle úmluvy nenaložil, nýbrž ten, kdo ji u vědomí protiprávnosti za sebou zadržel nebo sobě přivlastnil.

(Rozh. ze dne 9. srpna 1930, Zm I 391/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 17. prosince 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák. Podle § 290 tr. ř. zrušil však rozsudek nalézacího soudu a věc vrátil soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Zmateční stížnost obžalovaného napadá rozsudek z důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 3 tr. ř. proto, že obžalovaný, ač žádal o zřízení obhájce chudých, přece při posledním hlavním přelíčení dne 17. pro-

since 1929 neměl obhájce, čímž mu byla odňata možnost hájiti se svým zástupcem. Obžalovaný žádal, by mu byl zřízen podle § 41 odst. 3 tr. ř. zástupce chudých pro hlavní přelíčení. Stalo se tak, a při přelíčeních dne 11. června 1929 a dne 1. října 1929 byl přítomen zástupce chudých. K poslednímu hlavnímu přelíčení dne 17. prosince 1929 však zástupce chudých obeslán nebyl, a podle protokolu o tomto hlavním přelíčení obžalovaný výslovně souhlasil s provedením hlavního přelíčení bez obhájce. Zachování předpisu § 41 odst. 3 tr. ř. zákon výslovně neukládá pod neplatností a § 41 odst. 3 tr. ř. není citován v § 281 čís. 3 tr. ř. Není tedy rozsudek stížen vytýkanou zmatečností.

Přezkoumav napadený rozsudek podle § 290 tr. ř. shledal zrušovací soud, že bylo trestního zákona v neprospěch obžalovaného nesprávně použito ve směru stížností neuplatňovaném. Nalézací soud pokládá tvrzení obžalovaného, že za zboží, kožešiny, v ceně 660 Kč a 1.900 Kč, které spracoval, neobdržel zapláceno, za tvrzení nedoložené a shledává v jeho jednání skutkovou podstatu zločinu zpronevěry proto, že obžalovaný bezpečně neprokázal, že výtěžek za zboží (600 Kč a 1.900 Kč) vrátil, pokud se týče vrátiti nemohl, poněvadž sám právě za toto zboží nedostal dosud zapláceno. Než trestní řád nezná formální břemeno průvodní a není na obžalovaném, by prokázal svou nevinu. Hledíc k zásadě oficiálnosti a materiální pravdy musí se soud sám z povinnosti úřední starati o to, by byly vyšetřeny a zjištěny skutečnosti pro rozhodnutí důležité, a nemůže obžalovaného odsouditi, pokud nenabyl přesvědčení o jeho vině v příčině všech skutkových znaků trestného činu. Bylo tudíž na nalézacím soudu, by z moci úřední vyšetřil, jak dalece omluva obžalovaného spočívá na pravdě, by podle možnosti zjistil, co se s kožešinami v ceně 660 Kč a 1.900 Kč stalo, zda a pro koho byly zpracovány a zda obžalovaný dostal za zpracování a za zboží zapláceno a kolik, jak s tímto případným výtěžkem za zpracované zboží naložil, aby si tak zjednal spolehlivý podklad pro přesvědčení o vině (nevině) obžalovaného. Nalézací soud se však těmito otázkami vůbec nezabýval a rozsudek neobsahuje po této stránce zjištění. Uznal-li soud své stolice obžalovaného přes to vinným zločinem zpronevěry, zavinil tím zmatečnost rozsudku podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., k níž jest hleděti z moci úřední (§ 290 tr. ř.). Nedopouštíť se zpronevěry již ten, kdo nemůže prokázati, že s věcí svěřenou bez své viny podle úmluvy nenaložil, nýbrž ten, kdo ji u vědomí protiprávnosti za sebou zadržel nebo sobě přivlastnil. Bylo proto rozsudek zrušiti a vrátiti věc soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 3920.

Ohlášení odvolání do podmíněného odsouzení nezahrnuje v sobě i ohlášení odvolání z výroku o ztrátě práva volebního.

(Rozh. ze dne 9. srpna 1930, Zm I 395/30.)